

[Ministeren for udviklingsbistand]

turligvis ikke kun er et spørgsmål om samarbejde mellem regeringer. Bæredygtig bistand forudsætter et solidt og fremadrettet partnerskab mellem de lande og de mennesker, som modtager ulandsbistand, og de grupper i det danske samfund, som indgår aktivt i bistands-samarbejdet. Det er både private danske ulandsorganisationer, og det er erhvervslivet, fagbevægelsen, en række offentlige institutioner og forskningsmiljøer. Det er de grupper, der især har deltaget i selve strategiprocesen, og det er dem, der i de kommende år deltager i strategiens gennemførelse med det klare mål at gøre dansk bistand endnu bedre.

I den nye strategi indgår også resultaterne af de to klart målrettede strategiproceser, som vi gennemførte i efteråret 1993 med henblik på at udstikke nye retningslinjer for Danidas samarbejde med såvel de private danske ulandsorganisationer som med fagbevægelsen og dansk erhvervsliv. På begge områder lykkedes det i tæt samarbejde mellem de berørte parter at nå frem til resultater, der peger fremad.

Det er også lykkedes at gøre jorden for en bedre forståelse og et godt samarbejde mellem de ikkestatslige aktører indbyrdes. Også det tror jeg fremover vil kunne give et vældigt løft til dansk ulandsbistand. Som i ethvert partnerskab må der være en klar aftale om, hvad der skal gøres, hvordan det skal gøres, og hvem der skal gøre det. Det er den rollefordeling mellem de danske aktører, vi nu har klargjort.

Jeg vil imidlertid godt slå fast med syvtommersøm, at partnerskabstanken naturligvis ikke er begrænset til samarbejdet med den danske ressourcebase. Det helt afgørende er at skabe og videreudvikle et aktivt og levende partnerskab med de myndigheder, organisationer og bevægelser, som findes i modtagerlandene, myndigheder, organisationer og bevægelser, som det er et mål for dansk bistand at støtte med henblik på etablering af samfundsstrukturer, der i stigende grad selv kan tage ansvaret for udviklingsprocessen. Det er ikke mindst her, »twinning«-arrangementer vil komme på tale, altså et direkte samarbejde mellem danske organisationer og institutioner og tilsvarende institutioner i ulandene.

Det er vigtigt, at vi følger op på strategien i form af drøftelser med programsamarbejdslandene, men vi har naturligvis allerede ved forskellige lejligheder igennem de seneste mæne-

der taget hovedlinjerne op og drøftet de vigtigste af de forslag og ideer, der ligger i strategien. Reaktionerne fra vore samarbejdspartnere har generelt været positive, og der er tydeligvis et godt grundlag for en fortsat dialog herom.

Det er ikke nok, at vi udarbejder strategier. Programsamarbejdslandene må også på banen, ikke mindst når det gælder så vigtigt et spørgsmål som formuleringen af nationale strategier til afhjælpning af fattigdom – noget, der er et klart behov for, og som også kan være med til at fokusere den samlede bistandsindsats i det pågældende land.

Der kaldes på hjælp, ikke kun på mad, tæpper og telte. Svaret skal også fremover kunne være menneskelige ressourcer. Derfor skal vi samle os til et nyt internationalt humanitært beredskab, fordi vi fremover som en del af vores sikkerhedspolitik i langt højere grad vil skulle gå ind i krisesituationer og gøre en indsats, helst for at forebygge, hvor det overhovedet er muligt, men i givet fald også for at medvirke til at afhjælpe konsekvenserne af konflikter, som allerede er brudt ud, eller for at bidrage til at løse problemerne gennem forskellige former for assistance.

Her i landet har vi allerede oprettet en international brigade, som skal indgå i Danmarks militære bidrag til internationale fredsbevarende og fredsskabende operationer. Men de militære løsninger må vi altid opfatte som den allersidste udvej; ofte vil det være muligt at opnå bedre resultater ved en tidlig og effektiv civil indsats. Selv hvor dette ikke lykkes, kan forsøgene måske skabe grobund for mægling mellem parterne på et tidspunkt i konflikten. Under alle omstændigheder bør forsøget gøres netop i disse år.

Derfor vil Danmark nu som det første land i verden oprette et internationalt humanitært beredskab. Det er hverken udtryk for naivitet eller storhedsvanvid; vi ved godt, at vi ikke kan sende et hold eksperter ud, der løser alle problemer. Det er heller ikke tanken, tanken er at finde nogle områder – nogle gange måske få og små – hvor vi fra dansk side kan være med til at gøre en reel indsats for at løse knuderne op, før konflikterne eskalere.

Det humanitære beredskab skal være en civil pendant til den militære internationale brigade. Det skal bestå af frivillige fra forskellige faggrupper som f.eks. chauffører, lærere, poli-